

Mi a magyar? Stux úrról és a magyar parasztról

2015 június 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Esett már szó a Szekf? Gyula szerkesztette kötet?l, amely 1939-ben, címével is – Mi a magyar? – megjelölve azt járta körbe, hogy miként lehet azt a nemzeti karaktert meghatározni, amely a magyarok dönt? többségében közös, de más népekt?l különböz?.

A tanulmánykötet programja, tudva a megjelenés dátumát, világos: megkülönböztetni magunkat attól, ami a németet teszi, ellenállni a németiség kiáradásának. Ebben az értelemben vitán felül progresszív kísérlet, nem véletlen, hogy a kor legjobbjait (Babitsot, Kodályt, Ravasz Lászlót, Gerevich Tibort) sikerült megnyerni szerzőnek.

Fotó: [Fortepean](#).

Az egész művet átolvasva mégis az a mai olvasó benyomása, hogy a vállalkozás sikertelen maradt. Az 550 oldal terjedelmű kötet nem adott választ a címben feltett kérdésre. Ehelyett azt lehet megtudni belőle, hogy a kor jeesei milyenek látták, még inkább milyenek szerették volna látni a magyart.

Ezt a vágyképet talán legpontosabban Hóman Bálint fogalmazta meg – szavait Székfi Gyula idézi (forrása: Magyar Történet, 3. kiadás, I. 92.):

„Egy helyütt Hóman Bálint mesterien foglalja össze az egykorú görög, nyugati, szír, arab források alapján a honfoglaló magyarok lelki tulajdonságait: élénk állítja »a honfoglaló magyart, kiben nem nehéz a szabadságot szeretni, jogait ismeri, politizáló, idegenekkel szemben óvatos, körültekintő, sőt körmönfont, de alapjában nyíltszívű és egyenes, de sokszor állhatatlan, az élet küzdelmeiben bátor, munkabíró, nélkülözést tűrő, de a jólétet, pompát kedvelő, hallgató és szófukar, de mulatozás közben kedélyes magyar paraszt lelki természet felismernünk.«”

Számtalan más forrásból is tudjuk, hogy a két háború között nemzeti ideálképünk egyik markáns, talán meghatározó alakja a maga földjén gazdálkodó paraszt volt. Hova vezetnek ennek az ideálképnek a gyökerei? Két ágat biztosan meghatározhatunk: a német szellemi és politikai befolyással való szembehelyezkedést, és ugyanakkor a budapesti „idegen szívű” polgári kultúrától való elhatárolódást is.

Budapest önmagán nevetve állított párt ezen ideálkép mellé: Stux urat, a magát világpolgárnak képzelő, kövérkés Király utcai kereskedőt, aki sétapálcikáját forgatva kupléban dalolja el szerelmi kalandjait ([például itt](#)). A kupléhoz Stux úr és a kevés szavú magyar paraszt – valahogy így festett a mi magyar önképünk 1930 körül.

A magyar paraszt, mint nemzetkarektorológiai jelenség mára nyomtalanul elolvadt, Stux úr a vészkorszak áldozata lett. És a helyükre nemigen lépett senki. Pedig a kérdés továbbra is itt van: mi hát a magyar? De az utóbbi hetven évben még abban sem sikerült megállapodnunk, hogy milyenek szeretnénk tudni magunkat. Pedig nem volna érdektelen megpróbálkozni a válasszal.

Bencsik Gábor írása

<http://mandiner.blog.hu>

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló